

CHARLES DICKENS

OLIVER
TWIST

ÇEVİRİ: NİHAL YEĞİNOBALI

CHARLES DICKENS

OLIVER
TWIST

Can Klasik

Oliver Twist, Charles Dickens

İngilizce aslından çeviren: Nihal Yeğınobalı

Oliver Twist

© 2007, Can Sanat Yayınları A.Ş.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2007

29. basım: Kasım 2024, İstanbul

Bu kitabın 29. baskısı 2 000 adet yapılmıştır.

Dizi editörü: Ayça Sezen

Editör: Pınar Savaş

Kapak uygulama: Utku Lomlu / Lom Creative (www.lom.com.tr)

Resimler: George Cruikshank

Baskı ve cilt: MY Matbaacılık Sanayi ve Ticaret Limited Şti.

Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sokak. No:8 Kat:2

Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 47939

ISBN 978-975-07-3888-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM VE DAĞITIM TİCARET VE SANAYİ A.Ş.

Maslak Mah. Eski Büyükdere Cad. İz Plaza Giz, No: 9/25 Sarıyer/İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 43514

CHARLES DICKENS

OLIVER
TWIST

ROMAN

İngilizce aslından çeviren

Nihal Yeğınobalı

Charles Dickens'ın Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Büyük Umutlar, 1983

İki Şehrin Hikâyesi, 2011

İşaret Memuru, 2020

CHARLES DICKENS, 1812'de İngiltere'nin Portsmouth kentinde doğdu. Babası hapse düşünce okuldan ayrıлып bir fabrikada çalışmak zorunda kaldı. Bu dönemde işçi sınıfının yaşamını ve sıkıntılarını yakından tanıma fırsatı buldu. Babası dönünce eğitimini tamamladı. Önce bir avukatla, sonra liberal bir gazetede çalıştı. *Mister Pickwick'in Serüvenleri* (1837) adlı ilk romanı çok tutuldu. Ardından gelen *Oliver Twist* önce yayın yönetmenliğini üstlendiği bir dergide tefrika edildi. Bunu *Nicholas Nickleby*, *Antikacı Dükkânı* ve *Martin Chuzzlewit* izledi. *Bir Noel Şarkısı* (1843) olağanüstü bir başarı elde etti. *Dombey ve Oğlu* Dickens'ın romancılığında bir dönüm noktası oldu. *David Copperfield*'da, toplumsal sorunlardan çok kendi deneyimlerine ağırlık veren Dickens, *İki Şehrin Hikâyesi* ve *Büyük Umutlar*'la zirveye çıktı. Dickens'ın yapıtları, gerçekçi biçimin, düzyazı ustalığının, mizahi bir dehanın ve benzersiz edebî karakterlerin en önemli örnekleri olarak değerlendirildi. Dickens, 1870'te Chatham yakınlarında Gad's Hill'deki kır evinde öldü.

NİHAL YEĞİNOBALI, 1927'de Manisa'da doğdu. Arnavutköy Amerikan Kız Koleji'ni bitirdikten sonra New York Eyalet Üniversitesi'nde edebiyat öğrenimi gördü. *Genç Kızlar* adlı ilk romanını, Vincent Ewing adını verdiği sözde Amerikalı bir yazarın imzasıyla yayımladı. 1950'de yayımlanan bu kitap, bir çeviri roman kandırmacısıyla yıllarca yeni basımlar yaptı, hâlâ da yapıyor. Ardından *Sitem*, *Mazi Kalbimde Bir Yaradır*, *Belki Defne*, *Gazel* adlı romanları ve *Cumhuriyet Çocuğu* adlı anı kitabını yayımladı. Yeğİnobalı, çok sayıda yazarın klasik ve çağdaş yapıtlarını dilimize kazandırdı. 2020'de öldü.

BİRİNCİ KİTAP

I

Oliver Twist'in doğduğu yeri ve hangi koşullar altında dünyaya geldiğini anlatıyor

Birçok nedenlerden ötürü adını söyleyemeyeceğim, uydurma bir ad vermeme de gerek olmayan bir kentin resmî yapıları arasında bir tanesi vardır ki büyük-küçük çoğu kentlerde benzeri bulunur: yani bir yoksullar evi. İşte bu yoksullar evinde, okur gözünde hiçbir önemi olmayacağı için yinelemem gerekmeyen bir tarihte, adını bu romana veren küçük ölümlü dünyaya geldi. Belediye doktoru eliyle bu acılar ve dertler dünyasına getirildikten sonra çocuğun ömrü yetip de bir ad taşımasının kısmet olup olmayacağı uzun zaman askıda kaldı. Eğer ömrü olmasaydı bu anılar hiçbir zaman kaleme alınmayabilirdi. Kaleme alınsalar da iki buçuk sayfaya sığacakları için gelmiş gelecek bütün dünya edebiyatının en öz ve aslına uygun biyografisi olmak gibi paha biçilmez bir meziyet taşıyacaklardı herhalde. Gerçi bir yoksullar evinde doğmak, insanoğlunun başına gelebilecek en hayırlı, en özenilecek bir şeydir, diye tutturmaya niyetim yok. Ancak bu koşullarda Oliver Twist için bundan daha hayırlısı olamazdı demeye pekâlâ niyetim var. Doğrusu şu ki, soluk alma görevini üstlenmesi için Oliver Twist'i kandırmak adamakıllı güç olmuştu. Solunum... Zorlu bir iş! Ne yaparsınız ki çabasızca var olabilmemiz için gelenekler bunu zorunlu kılmış... Oliver, bir süre yün

şiltede ağzı açık, soluma güçlüğü içinde yattı. Bu dünyayla öteki dünya arasında dengesiz bir salınım durumundaydı ve ağırlık belirgin olarak öteki dünyadan yanaydı. İmdi, bu kısa dönem içinde çevresi özenli ninelerle, kaygılı teyzelerle, yardımcı halalarla, deneyimli hastabakıcılarla ve son derece usta doktorlarla dolu olaydı, kuşku yok, Oliver'ın göz açıp kapayıncaya kadar öteki dünyayı boylaması önlenemezdi. Gelgelelim yavrunun başında, birayı çokça çektiğinden kafası biraz dumanlanmış yaşlı bir yoksul kadından ve bu işleri sözleşmeyle yapan belediye doktorundan başka kimse bulunmadığından Oliver ile doğa, sorunu kendi aralarında çözümlerler. Sonuçta Oliver azıcık çabadan sonra soluk alabildi, şöyle bir hapsirdi ve derken belediyenin omuzlarına yeni bir yükün daha yüklenmiş olduğunu yoksullar evindekilere duyurmaya koyuldu. Ses denen o pek yararlı araçtan üç dakikadan fazla yoksun kalan yeni doğmuş bir oğlan çocuğundan da ancak bu kadarlık bir bağırma beklenebilirdi!

Oliver, ciğerlerinin kendiliğinden ve düzgünce işlemekte olduğunun bu ilk kanıtını vermeye başlayınca, demir karyolanın üzerine rastgele atılmış olan yama işi yorgan hışırdadı; genç bir kadının soluk yüzü yastıktan halsizce kalktı ve cılız bir ses, yarım-yamalak, "Çocuğu göreyim de öleyim!" sözlerini fısıldadı.

Doktor, yüzünü ocaktaki ateşe doğru dönmüş, ellerini bir ısıtıp bir ovuşturmakla uğraşıyordu. Genç kadının konuştuğunu duyunca yerinden kalktı ve karyolanın başucuna giderek, kendisinden umulmayacak ölçüde sevecen, "Yoo," dedi. "Ölümden söz etmek yok."

Bakıcı kadın, "Yok ya!" dedi. "Vah zavallı tazecik." Bir köşede, gözle görülür bir zevkle başına dikmekte olduğu yeşil şişeyi hemencecik cebine soktu. "Ah, doktor bey, o da benim yaşıma gelsin hele... On üç çocuk doğur-

sun da iki taneciği yaşasın... Onlar da anaları gibi buraya düşünler... İşte o zaman öğrenir bu tazecik dünyaya pabuç bırakmamayı! Güzel kızım, tatlı kuzum, bir düşün, ana olmak ne demek!”

Ne var ki ana mutluluğu üzerine avutucu amaçla söylenen bu sözlerin istenilen etkiyi uyandırmadığı anlaşılıyordu. Genç kadın başını iki yana salladı ve kollarını yavrusuna doğru uzattı.

Doktor yavruyu ananın kucağına verdi. Genç kadın o bembeyaz, buz gibi dudaklarını ateşli bir sevgiyle yavrunun alınına bastırды; gözlerini vahşi, çılgın bir bakışla çevrede dolaştırdı; baştan ayağa ürperdi ve öldü. Göğsünü, ellerini, şakaklarını ovdular ama kanı bir daha ısınmamak üzere soğumuştur. Umut ve avuntudan konuştular, oysa genç kadın çoktandır bunlardan uzaktı.

En sonunda doktor, “Her şey bitti, hanım teyze!..” dedi.

Bakıcı kadın, çocuğu kaldırmak için eğildiği zaman yastığa düşmüş olan şişe tıpasını alarak, “Evet, öyle!” dedi. “Zavallıcık. Vah, zavallı tazecik!” Doktor eldivenlerini büyük bir özenle giyerek, “Çocuk ağlarsa beni çağırmana gerek yok teyze!” dedi. “Epey mızıklanacaktır sanırım. Böyle zamanlarda biraz yulaf lapası veriver.” Şapkasını giydi, kapıya giderken karyola başında duralayarak, “Güzel de bir kızcağızmış,” dedi. “Nereden gelmişti?”

İhtiyar kadın, “Dün gece getirdiler,” diye yanıtladı. “Kâhya göndermiş. Sokakta baygın bulmuşlar. Uzun yol yürümüş besbelli. Kunduraları paramparçaydı çünkü. Ama nereden gelip nereye gidiyordu... kimsecikler bilmiyor.”

Doktor ölünün üzerine eğildi, sol elini tutup kaldırdı.

Başını sallayarak, “Bilinen hikâye!” dedi. “Görüyorum, nikâh halkası falan yok. Aah... ah!.. Hadi bakalım, iyi geceler.”

Tıp adamı yemeğe gitti; bakıcıysa yine o yeşil şişeye başvurduktan sonra ocak başındaki alçak bir tabureye oturdu, yeni doğmuş bebeciği giydirmeye başladı.

Oliver Twist, giyim kuşamın ne derece önemli olduğunun öyle mükemmel bir örneğiydi ki! Şu âna kadar sırtındaki tek şey olan battaniyenin içinde bir soylu çocuğu da olabilirdi, bir dilenci de! En burnu büyük bir yabancı bile onun soyunu sopunu belirlemekte güçlük çekerdi... Ama şimdi hep aynı iş için kullanılmaktan sarmış, eski basma giysilere sarılmıştı ya, damgalanıp etiketlenmiş oldu ve derhal toplumdaki yerine oturuverdi: yoksullar evinin bir öksüzü... Bağışla büyüyecek olan çocuk... Karnı hiçbir zaman tam doymayacak, ömrü sille tokat yiyerek oradan oraya sürünmekle geçecek olan fazlalık, aşağı görülen bir yaratık ki, toplumca horlanacak ve kimseden gülüyüz görmeyecek.

Oliver yüksek sesle bağırıp ağlıyordu. Eğer kilise görevlileriyle yetimhane yöneticilerinin insafına bırakılmış bir öksüz ve yetim olduğunu bilseydi belki de büsbütün çılgığı basardı.

II

Oliver'ın büyümesini, eğitimini ve barındığı yerleri ele alıyor

Bunu izleyen sekiz-on ay süresince Oliver sistemli bir hile ve ihanetin kurbanı oldu: Yani sözümona bir yuvada büyüdü. Yeni doğan öksüzün aç ve perişan durumu yoksullar evi yönetimince gereğine uyularak kilisenin idaresi altındaki bölgenin ilgili yetkililerine bildirildi. Bu

kişiler o sırada yoksullar evinde Oliver'a gereken sevecenlik ve gıdayı sağlayabilecek herhangi bir kadın bulunup bulunmadığını ağırbaşlılıkla sordular. Yoksullar evi yönetimi ezilip büzülerek, "Yok!" diye yanıtladı. Bunun üzerine cemaat yetkilileri soylu ve insancıl bir tutumla Oliver'ın "dışarı verilmesini" kararlaştırdı. Yani yoksullar evinin bir şubesine gönderilecekti. Burada, onun gibi daha yirmi-otuz tane kimsesiz çocuk, yaşlıca bir çiftçi kadının sevecen bakımı altında, fazla bir yiyecek ve giyecek masrafı yüklemeksizin bütün gün yerlerde yuvarlanırlardı. Yaşlı kadın bu çocuklara, her küçük kafa başına aldığı yedi buçuk peni haftalığın hatırı için bakardı.

Haftada yedi buçuk peniyle küçük bir çocuğa pekâlâ eksiksiz, iyi bir gıda sağlanabilir; hatta çocuğun midesini fazlaca doldurup rahatını kaçırmaya yetecek kadar çok. Yaşlı kadın görmüş geçirmiş, akıllı bir insandı. Çocuklara neyin yaradığını iyi bilirdi. Hele kendi çıkarıyla ilgili görüşleri hiç şaşmazdı. Bu yüzden haftalıkların aslan payını kendi cebine atar ve yeni yetişen kuşağı kıt mı kıt bir bütçeyle geçindirerek pek büyük bir "deneysel düşünür" olduğunu ortaya koyardı.

Atının yemsiz yaşayabileceği üzerine büyük bir kuramı olan başka bir "deneysel düşünür"ün başından geçenleri herkes bilir: Bu bilgin, kuramının doğruluğuna o kadar inanmıştı ki atının yemini günde bir saman sapına kadar indirmişti. Elbet onun hiç yem yemeden de gayet canlı ve huylu bir küheylan olabilmesini sağlayacaktı ya, gel gör ki hayvan yem yerine havayı gövdeye indirmesine yirmi dört saat kala tuttu ölüverdi! Oliver Twist'in emanet edildiği dişi düşünür de bu yönden şanssızdı. Çünkü onun sisteminin uygulanması da çoğu zaman buna benzer sonuçlar veriyordu. Bir çocuk, en hafif gıdanın en az öğünüyle yaşamasını tam öğrendiği sırada, şu tersliğe bakın ki çoğu zaman ya üşütüp hastalanıyor ya oca-

ğa düşüp yanıyor ya da kazara boğuluyordu. Böyle durumlarda da sefil yaratıkçık çoğu zaman öteki dünya tarafından çağrılıyor ve bu dünyada tanımadığı ana baba-cığına kavuşuyordu.

Bazen yatak şilteleri dürülürken arada unutulmuş ya da çamaşır kazanına düşüp haşlanmış bir çocuğun (gerçi çiftlikte çamaşır yıkamaya benzer olaylar kırk yılda bir görüldüğünden bu türden kazalar da az olurdu) ölümü üzerine olağanüstü ilgi çekici bir soruşturma açıldığı zamanlar jüri üyeleri tutar rahat kaçırıcı sorular sormaya kalkarlardı; ya da halktan bazı kimseler protesto için imza toplarlardı. Ama bu kendini bilmezlikler doktorun ve kilise yazmanının kanıt ve ifadeleriyle hemen bastırılıverirdi. Doktor her seferinde cesedi açtığını ama içinde bir şeycik bulamadığını söylerdi (ki büyük olasılıkla doğrudur); kilise yazmanı da her zaman idari bölgenin işine gelen ifadeyi verirdi. Hem zaten yönetim kurulu da birkaç ayda bir çiftliği görmeye gider ve geleceklelerini haber vermek için yazmanı bir gün öncesinden gönderirlerdi. Gittikleri zaman da çocukları her zaman derli toplu ve temiz bulurlardı! Şu insanlar daha başka ne isterlerdi, bilinmez!

Bu çiftlik düzeninden olağanüstü nitelikte ya da pek bol ürün elde edilebilmesi herhalde beklenemez. Oliver Twist'in sekizinci yaş günü, onu zayıf, soluk benizli bir çocuk olarak buldu... Boy bakımından güdük, en bakımındansa kesinlikle dardı. Ancak doğa ya da soyaçekim Oliver'ın bağına sağlam, gürbüz bir ruh yerleştirmişti. Çiftliğin kıt besin rejimi sayesinde bu ruh iyice serpilip gelişmeye fırsat bulmuştu; Oliver'ın sekizinci yaş gününe erişebilmesi belki de bu sayede idi. Her neyse, sekizinci yaş gününü bulmuştu ve bu mutlu olayı, iki arkadaşından oluşan seçkin bir çevre içerisinde, kömürlükte kutlamaktaydı. Bu iki genç bay da Oliver'la birlikte karınlarının aç

olduğunu ileri sürmek küstahlığında buldukları için temiz bir dayak yedikten sonra buraya kapatılmışlardı; o sırada çiftliğin saygıdeğer sahibesi Mrs. Mann, hiç ummadığı bir anda yazman Mr. Bumble'ı bahçe kapısında göreyerek şaşalamıştı. Yazman bahçe kapısının sürgüsünü açmaya çabalıyordu.

Mrs. Mann, gayet ustalıkla bir sevinç gösterisiyle başını pencereden çıkararak, "Aa... aaa!.. Siz misiniz Mr. Bumble?" diye bağırdı. "Susan, Oliver'la öteki piç kurularını yukarı kata çıkar da hemencecik yıka. Aman Yarabbi! Ne iyi ettin de geldin Mr. Bumble! Pek sevindirdin beni, inan olsun!"

Mr. Bumble huysuz, sinirli, şişman adamın biriydi. Bu yüzden bu açık yürekli hoş geldin'e aynı biçimde karşılık vereceği yerde küçük çit kapısını zangır zangır sarstı ve sonra da ancak bir kilise yazmanının bacağından gelebilecek bir tekme savurdu.

Bu arada kömürlükteki çocuklar çıkarılmış olduğu için Mrs. Mann bahçeye koşarak, "Aaa, bak hele şu işe!" diye bağırdı. "Bak hele! Çit kapısının çocuklar kaçmasını içeri beyefendiciğim; kuzum Mr. Bumble, içeri buyur."

Bu çağırının yanı sıra kadın, müdür yüreklerini bile yumuşatabilecek bir diz kırışıyla selam verdiyse de yazmanın sinirini yatıştıramadı. Mr. Bumble bastonunu kavrayarak, "Bu yaptığın iş saygıya, terbiyeye sığar mı Mrs. Mann?" diye sordu. "Öksüz çocuklarla ilgili bir iş için gelen bir memuru bahçe kapısında bekletmek olur mu? Bugüne bugün belediyeden para alan bir memur olduğunuzu size hatırlatabilir miyim Mrs. Mann?"

Mrs. Mann iyice ezilip büzülerek, "Tanrı inandırсын Mr. Bumble," diye yanıtladı. "Sizi pek seven çocuklarımıza geldiğinizi haber veriyordum inanın!"

Mr. Bumble kendi önemine ve kendi söz gücüne

pek inanırdı. Şimdi de birini kanıtlayıp öbürünü ortaya sermiş olduğu için artık gevşedi. Daha serinkanlı, “Öyle olsun, bakalım, Mrs. Mann,” dedi. “Senin dediğin gibi olsun. Lütfen içeri girelim Mrs. Mann, çünkü buraya görevli geldim; söyleyeceklerim var.”

Mrs. Mann yazmanı tuğla döşeli küçük bir odaya aldı, otursun diye bir koltuk çekti ve kokartlı şapkasıyla bastonunu işbilir bir tavırla masanın üzerine koydu... Mr. Bumble çektiği söylevin etkisiyle alnında belirmiş olan terleri sildi, şapkasından yana hoşnutlukla bakarak gülümsedi. Evet, gülümsedi. Kilise yazmanları da eninde sonunda insandır. Mr. Bumble de gülümsedi işte.

Mrs. Mann karşısındakini yumuşatan bir tatlılıkla, “Bir şey diyeceğim ama sakın darılmaca yok,” diye söze başladı. “Uzun yollardan geldin... yoksa sözünü etmezdim. Ama şöyle bir yudumcuk bir şey almaz mısın Mr. Bumble?”

Mr. Bumble sağ elini reddeden ancak sakın bir tavırla sallayarak, “Dünyada olmaz,” dedi. “Bir damlacık bile alamam!”

Ret yanıtının tonunu ve elin sallanış biçimini gözünden kaçırmayan Mrs. Mann, “Alırsın, alırsın!” dedi. “Şöyle bir yudumcuk bir şey... yanında biraz soğuk su, bir lokma da şeker.”

Mr. Bumble bir öksürdü.

Mrs. Mann kandırıcı bir tavırla, “Hadi hadi, bir yudumcuk,” dedi.

Yazman bey, “Neymiş bu dediğin?” diye sordu.

“Aa, ne olacak, yavrucuklarım hasta olunca Daffy¹ şuruplarına katıştırmak için evde zorunlu olarak bulduğum bir şey Mr. Bumble’cığım,” diyerek Mrs. Mann

1. O devirde çocuklara verilen bir ilaç. İçine cin karıştırıldığı için zamanla halk ağzında “cin” anlamında kullanılır olmuştur. (Ç.N.)

köşedeki dolabı açtı ve bir şişeyle bardak aldı. “Cin yani. Sana yalan söyleyecek değilim ya Mr. Bumble. Cin bu.”

Mr. Bumble, cinle suyun ve şekerin pek ilginç olan karışım işlemini gözleriyle izleyerek, “Çocuklara Daffy şurubu veriyorsun demek?” diye sordu.

“Canımın içi hepsi de... pahalı da olsa veriyorum ya!.. Hastalanınca gözlerimin önünde acı çekmelerine dayanamam ki efendim.”

Mr. Bumble onaylayıcı bir tavırla, “Yok,” dedi. “Yok, dayanamazsın elbet. Sen insan bir kadınsın Mrs. Mann.” (Bu sırada Mrs. Mann bardağı masanın üzerine koymuştu.) “Bunu yakın bir fırsatta yönetim kurulunun dikkatine sunacağım Mrs. Mann.” (Bay yazman bardağı önüne doğru çekti.) “Bu çocuklara karşı ana gibisin Mrs. Mann.” (Adam bardaktaki cinle suyu karıştırdı.) “Kadehimi senin esenliğine kaldırıyorum Mrs. Mann.” Ve Mr. Bumble bardağın yarısını içti.

“Şimdi de gelelim işimize,” diyerek cebinden deri cüzdanını çıkardı. “Oliver Twist adıyla yarı vaftiz edilen çocuk bugün sekiz yaşında.”

Mrs. Mann sol gözünü önlüğünün köşesiyle ovup sulandırarak, “Tanrı’ya emanet olsun,” diye araya karıştı.

“On sterlin ödül koyup bunu sonradan yirmi sterline çıkardığımız halde bölge sorumluları olarak gösterdiğimiz tüm olağanüstü, hatta diyebilirim ki doğaüstü çabalara rağmen Oliver Twist’in babasının kimliğini ve anasının yerini yurdunu, adını sanını bir türlü öğrenip ortaya çıkaramadık.”

Mrs. Mann şaşkınlıkla ellerini açtı ama bir dakika düşündükten sonra, “Öyleyse çocuğa nasıl oldu da ad koyabildiniz?” diye sordu.

Yazman büyük bir gururla göğsünü kabartarak, “Bu adı ben buldum!” diye yanıtladı.

“Sen ha, Mr. Bumble?”

“Evet ben, Mrs. Mann. Biz sokakta bulunan kimsesiz çocuklarımıza alfabe sırasına göre ad takarız. Bundan öncekinin adı S ile başlıyordu: Swubble, demiştim ona. Bu kez de sıra T’deydi. Ben de Twist, dedim. Bundan sonraki Unwin, daha sonraki Vilkins olacak. Alfabeyi A’dan Z’ye kadar iki kez devirmeye yetecek kadar isim var aklımda.”

Mrs. Mann, “Aa, sen neredeyse bir roman yazarısın ayol Mr. Bumble!” dedi.

Bu pohpohlanmadan besbelli pek hoşnut kalan yazman, “Ne demezsin Mrs. Mann, olabilir, olabilir!” diye yanıtladı. Bardağındaki içkiyi bitirdi ve sonra, “Oliver artık bu çiftlikte kalacak yaşı geçtiği için yönetim kurulu onu geri almaya karar verdi; ben de onu alıp götürmek için kendim geldim. İşte böyle... Onu hemen çağır bakalım,” diye ekledi.

Mrs. Mann, “Şimdi getiririm,” diyerek dışarı çıktı. Bu arada yüzünü ve ellerini kaplayan kir kabuğunun ilk yıkayıp çıkabilecek kadarını çıkarmış olan Oliver da cömert ve sevecen koruyucusu tarafından odaya getirildi.

“Beyefendiyi bir selamla, Oliver.”

Oliver, yarı koltuktaki yazmana, yarı masa üzerindeki kokartlı şapkaya doğru eğilerek selam verdi.

Mr. Bumble oldukça tumturaklı bir sesle, “Benimle gelir misin Oliver?” diye sordu.

Oliver tam, kiminle ve nereye olursa olsun gitmeye yürekten razı olduğunu söylemek üzereydi ki başını kaldırınca yazman beyin arkasında dikilen Mrs. Mann’a gözü ilişti. Kadın öfkeli bir yüzle kendisine doğru yumruğunu sallamaktaydı. Oliver onun ne demek istediğini hemencecik kavradı, çünkü bu yumruk gövdesine o kadar çok inmişti ki belleğinde de iz bırakmamasına olanak yoktu.

Zavallı Oliver çiftçi kadını kastederek, “O da gelecek mi benimle?” diye sordu.

Oliver Twist, yoksullar evinde dünyaya gelmiş bir yetimdir. Daha fazla yemek isteme cesareti, kapının önüne konmasına yol açar. Hayatta yapayalnızdır artık. Bir cenaze levazımatçısının yanına girer. Orada da kötü muamele görünce kaçır ancak bu kez de yankesici Fagin ve çetesinin eline düşer. Yeraltı dünyasının acımasız ortamında korkunç Fagin'in pençesinden kurtulmak için akıl almaz serüvenlere atılan Oliver'ı hiç ummadığı bir gelecek beklemektedir.

Oliver Twist, 19. yüzyıl İngiliz edebiyatının en büyük romancısı olarak kabul edilen Charles Dickens'in ikinci romanıdır. Sanayi Devrimi'nin zorlu yıllarını sarsıcı biçimde aktarmasının yanı sıra, toplumsal kötülükü ve ahlak düşkünlüğünü de gözler önüne serip eleştiren Oliver Twist, sürükleyici bir macera romanı niteliğiyle de öne çıkan klasik yapıtlardan biri olagelmıştır.

#dünyaklasikleri #ingilizklasikleri #yoksulluk #yetimçocuklar #dostluk
#sanayidevrimi

Kapak resmi: Marie Bashkirtseff

© canyayinlari.com | f | s | X canyayinlari

roman

ISBN: 978-975-07-2666-2

9 789750 738883